

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 16.) Utkommer hvarje Söndag.   Götheborg den 18 April 1852.   Pris för år: 4 R:dr B:co. (VI årgången.)

Hafsbadet i Travemünde.

Hafsbadet i Travemünde.

Hafsbad äro en uppfinning tillhörande det 19:de seklet, och, hvad som är mera, hafsbaden hafva blifvit moderna, ja, ännu mera, de hafva i våra dagar till och med blifvit ett verkligt behof. Den som nemligen blott en gång störtat sig uti de styrkande och med trollkraft förnygrande omfamningarne af hafvets skummande vågor, den känner vid annalkandet af hvarje ny sommar ett oemotståndligt begär att ånyo omslutas af desamma, och dymedelst ernå lagn, tröst och vederqvickelse efter hvardagslifvets obehagligheter och mångfaldiga tröttande bestyr.

Det var Mecklenburg som, i afseende

på begagnandet af sjöbad, ställde sig i spetsen för hela det öfriga Europa. Det var en mecklenburgare, vid namn Samuel Gottlieb Vogel, som först fästade de tyska läkarnes uppmärksamhet på den underbara kraften och nyttan af hafs-bad. Ett sådant inrättades inom kort i Dobberan.

Dobberans exempel följdes af många andra tyska orter. Redan år 1810 funnos hafsbad i Travemünde. Men dessa voro då endast i ett embryoniskt tillstånd. Nu hafva de förvandlats till ett non plus ultra af treflighet och komfort; nu realisera de allt hvad som kan önskas, och nu äro de derföre besökta af tusentals njutningslystna både in- och utländska badgäster.

Nicholas Dunks.

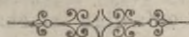
"Om jag skulle säga hvad jag ville hafva till middag," svarade Nicholas sin hustru, "så skulle det vara stekt makrill;" och härvid smackade han tungan af välbehag.

"Och just detta skall du icke få," svarade mrs Dunks, så bitande som en nordvestvind.

"Hm, hm!" suckade Nicholas.

"Ja hm, så mycket du vill," svarade hans bättre hälft; "jag skall säga herrn att jag har annat att göra än att sleka hans fisk till middagen, hör han det?"

"Nå, nå, hvarföre frågar du mig då?" sade Nicholas.

"Emedan jag var så narraktig; jag borde hafva vetat förut att du skulle ställa en i allt möjligt bryderi på den dag man tvät-tar."

"Hm hm," sade Nicholas, tog sin hatt af spiken och satte den på hufvudet med en min, som tycktes säga att han ville hafva sin egen vilja.

"Hvart skall du gå?" frågade mrs Dunks.

"Ut för att få stekt makrill till middag," svarade Nicholas och gick gravite-liskt ut genom dörren.

Nicholas gjorde rätt. Den mannen är ingen man, som icke kan få stekt makrill när han en gång fattat en föresats att vilja hafva det och ännu mera, då han hade penningar i fickan att betala den med. Nicholas Dunks var skraddare — en om-ständighet som gör den manhaftighet ni nyss sett hos honom ännu märkligare, när man undantager att skraddare äro kände för deras lust för vällefnad. Han var fyrtio år gammal, hans hustru två år äldre; han var fredlig, hon den mest trätlystna och knarriga varelse på Guds gröna jord; han nykter och arbetsam, hon esomoftast benägen att taga en tår på tanden. Han var förste skattemästaren, hon alltid färdig att stoppa hans penningar i sin ficka om han glömde att räkna dem då han gick till sängs. De hade varit gifta i sex veckor — blott i sex veckor — icke en dag mer och — skam för det äktenskapliga lifvet, det var åtminstone den sextonde gången som Nicholas sunnit det nödvändigt att taga sin hatt och gå ut för att sinnahus-lig lycka.

Den här gången gick han dock först och köpte makrill, hvarefter han styrde kosan till de "blåa stolparne", ett ställe der folk af hans samhällsställning hade sitt tillhåll, och der han tänkte få sin makrill stekt.

Så snart dörren var stängd, störtade mrs Dunks ut i köket och mumlade något om en fruktansvärd hämnd när han åter-vände hem. Olyckliga qvinna! Litet dröm-de hon om de förskräckliga följderna af att neka sin man stekt makrill. Men — vi vilja icke gå händelserne i förväg.

Vägguret i skänkrummet på de "blåa stolparne" hade nyss slagit två, då Nicho-las satte sig ned framför en den läckraste stekta makrill som han någonsin hade gladt sig åt. Bredvid honom stod ett krus med skummande porter, inbjudande hans läppar till en vederqvickande klunk. Han gaf efter för dess besegrande öfvertalningsförmåga och såg botten på kruset innan han åter satte det ifrån sig på bordet.

"Nej, nu förderfvar ni eder fisk, sir!" sade en man med rödt ansigte och sällsamt

blinkande ögon, hvilken satt vid ett bord, midtemot vår vän.

"Det tror jag intet," svarade Nicholas, "nu får den något att simma uti."

"Är ni en stor älskare af makrill?"

"Ja, en passionerad," svarade Nicholas, under det han med färdighet handterade knif och gaffel och lagade sig i ordning att skära fisken i två lika stora delar.

"Nå, så följ då mitt råd och börja vid stjerten eller, så sannt jag heter Jenkins, skall ni komma att ångra det."

Nicholas studsade. Det var underligt, tyckte han, att någonting kunde förmå mr Jenkins att bekymra sig om hans makrill, och hvad saken i fråga angick, så hade han aldrig hört att någon begynte vid stjerten. Dock, det kunde ju vara något skäl, som talade derföre, och han ämnade just afskära stjerten, då Jenkins med ett: "Nej, icke så," skyndade fram till honom.

Makrillen blef kall och Nicholas varm. Han såg på mr Jenkins, likasom om han skulle hafva varit honom mycket förbunden om han hellre velat sköta sina egna affärer och låta honom spisa sin makrill såsom han sjelf önskade.

"Icke så," upprepade Jenkins, "skär icke af stjerten utan stick in knifven der och låt den glida längs ryggen uppåt hufvudet."

"Ja så," sade Nicholas och gjorde som den andre visade honom, i akt och mening att det möjligen kunde vara skäl för att sålunda behandla en stekt makrill.

"Nu," fortfor Jenkins, då han såg Nicho-las färdig att börja; "innan vi gå längro vill jag gifva eder ett annat råd."

"Låt höra då!" sade Nicholas.

"En annan gång må ni icke låta någon inbilla er att ni icke förstår huru ni på bästa sätt bör spisa er makrill. Det är alltsammans. Låt icke störa eder vidare och smaklig måltid; farväl."

Nicholas kastade knif och gaffel, såg stint och rasande på mr Jenkins och ropade: "För en half farthing ville jag låta dig spisa den och börja med hufvudet i stället för stjerten, din lymmel. Vill du sköta dina egna affärer. Ha! Vill du . . ."

"Det är just det jag gör," svarade Jenkins med köld, hvilket ännu mera upp-hetsade hans motståndare.

"Nej, det gör du intet. — Du blandar dig i mina angelägenheter; och om du icke jager dig till vara, skall jag visa dig att du gjorde bättre uti att lemna mig i fred."

"Mitt värf," sade Jenkins under det han log och talade på en gång, "är att roa mig med alla eufaldiga stackare i världen

och bringa den utom sig. Bäste vän! låt dock icke störa eder i er måltid."

"Nej, jag vill icke äta förrän jag till gengäld gifvit er ett godt råd i stället för det ni gifvit mig." Härvid steg Nicholas upp från bordet, gick bort till mr Jenkins, ställde sig midt framför honom och sade: "Mitt råd, mr Jenkins, är att ni, så fort som möjligt, packar er härifrån. Gå, mr Jenkins, eller jag skall klämma edert kött-hufvud så emot väggen att ni skall minnas det."

"Låt gå!" sade Jenkins med orubbligt lugn.

Nicholas vek upp sina armar och gick närmare. Jenkins log.

"Håll till godo," sade Nicholas och mät-tade ett väldigt knytnäfsveslag åt Jenkins' ansigte. Denne lutade sig ned och Nicho-las slog sönder sina knogar mot väggen.

Ett slagsmål uppstod. Jenkins fattade Nicholas i kragen. Nicholas slog sin arm omkring Jenkins i akt och mening att ka-sta honom ut genom dörren. Flere minu-ter ryckte och skakade de hvarandra; slut-ligen follo båda två omkull; bordet välte, och makrill, bröd, porter, smör, ättika, senap, talrickar och kärl rullade om hvart-annat för att riktigt göra förvirringen komplett.

Värden på de Blåa stolparne kom nu in och åtskilde de kämpande.

"Goddam! Hvad skall allt detta bety-da?" frågade han. "Nu har ni väl åter varit framme med edra upptåg," fortfor han, vändande sig mot Jenkins, som log omätligt, då han betraktade den anställda förödelser.

"Hans upptåg!" ropade Nicholas i ra-seri och betraktade sina sönderslagna kno-gar. "Ännu äro vi icke skilda åt. Min middag är förstörd och han skall betala den innan han lemna rummet."

"Dertill är jag villig," svarade Jenkins, "och på köpet skall ni följa med mig hem och spisa någonting bättre än stekt makrill."

"Hvem är ni då?" frågade Nicholas tviflande, och hans vrede lade sig synbart vid den dubbla utsigten att få sin förstörda middag betald och löfte om en som var bättre.

"Det skall ni få veta sedan," svarade Jenkins.

Emellertid hade värden ställt bordet på dess fyra fötter och uppsamlat de sönder-slagna talrickarne m. m. och ämnade just lemna rummet då Jenkins bad honom upp-sätta kostnaden på hans räkning samt gifva honom tillbaka på en sempundsnot.

"Här är för edra blessurer," sade Jen-kins under det han räknade hvad han fick

tillbaka och gaf Nicholas en half sovereign, "och här för eder största appetit," tillade han och stoppade ännu en half sovereign till honom.

"Ni är en besynnerlig kurre," sade Nicholas under det han ömsom betraktade än gåfvarne än gifvaren med en löjlig klandring af glädje och förundran, oviss hvad han borde tänka om alltsammans.

"Ja, så hör jag alla säga," svarade Jenkins, stoppade resten af penningarne i fickan och förmädde Nicholas att göra det samma med de två halva sovereigns, som lägo framför honom.

"Ja, jag har naturligtvis ingenting deremot," sade Nicholas, tog penningarne så försigtigt som om han fruktat att de skulle bränna hans fingrar, och såg så noga på dem, som om han trott dem vara falska. "Godt, om det icke är guld, så vet jag icke hvad det är," tillade han, då han såg att det verkligen var guld, och lät dem båda glida ned i vestfickan.

"Nu gå vi," sade Jenkins och steg upp.

"Gerna för mig," svarade Nicholas, högeligen förundrad öfver detta äfventyr.

De kommo ut på gatan och fortforo att gå under djup tystnad ända tills de uppnådde stranden, då Jenkins tvärt vände sig till Nicholas: "Det är en fastigt gammal, luggsliten hatt som ni har."

"Ja visst; men icke dess mindre är det både den bästa och den ende jag eger."

"Gå in i boden där och köp eder en bättre," sade Jenkins under det han pekade på en hattbutik tvers öfver gatan. "Här äro penningar att betala den med, och jag skall vänta tills ni kommer tillbaka." Han räckte honom en fempundsnot.

"Han är galen, säkert är han så," mumlade Nicholas då han inträdde i butiken.

Köpet var snart afslutat och Nicholas gaf sin nye vän tre pund och fem shilling tillbaka.

"Se den der ser någonting annat ut," sade han, under det han münstrade Nicholas och stoppade penningarne till sig utan att räkna dem. "Men i de der kläderna kan ni icke följa mig hem, min vän. Jag måste gifva eder en ny omgång kläder uti någon af klädbutikerne i Holywell street.

De styrde kosan åt Holywell street och Jenkins räckte åter en bankonot åt Nicholas. "Här är en tiopundsnot," sade han, "för denna får ni rock, väst och byxor jemte ett par wellingtonare, sedan vilja vi spisa middag.

"Detta kan aldrig vara allvar," tänkte Nicholas för sig sjelf; "men hvarest hunden ligger begrafven, det kan jag, min lif och själ, icke utfundera.

Ehuru skraddare, hade Nicholas likväl ett samvete. Han utvalde icke allenast en billig klädedräkt, utan fick den till och med, i anseende till sin kännedom af professionens mysterier, för vida billigare pris än hvilken annan person som helst, emedan han upptäckte fel, dem ingen, utom en skraddare, skulle hafva upptäckt. Detta erfordrade någon tid. Då han åter kom ut på gatan var Jenkins borta.

Några minuter hade han stått och sett sig omkring åt alla kanter och var just i begrepp att återvända till de Blåa stolparne för att få veta hvem mr Jenkins var och hvar han bodde, — då en trasig gatpojke kom springande emot honom.

"Skall ni tala med mr Jenkins?" frågade han.

"Ja."

"Han väntar vid Temple Bar. Han gaf mig detta (härvid visade han ett shillingsstycke) för det jag skulle underrätta eder derom. Han sade att jag skulle få se en gentleman med ett knyte under armen, hvilken skulle se ut som om han hade förlorat något."

"Förlorat något," upprepade Nicholas för sig sjelf och vände sig mot Temple Bar. "Nej, funnit något skulle jag tro," och han smålog så hjertligt vid tanken att blifva kallad gentleman, "ehuru, hvad det beträffar," och här kastade Nicholas en val tillfredsställd blick på sina nya kläder, "så, i fall vackra fjädrar göra vackra fåglar, så har jag under alla omständigheter en gentlemans yttre."

Under denna monolog uppnådde han Temple Bar, der han fann mr Jenkins i samtal med en person i luggsliten ölverrock, långa läderdamasker, hatten nedtryckt i ansigtet och en stor knölpåk i handen. Då Nicholas kom närmare, åtskildes de, dock icke förr än den främmande hade fäst sina ögon på honom med en så besynnerlig forskande blick, att Nicholas ovilkorligen sökte att undandraga sig densamma.

"Ni dröjde länge i klädmagasinet," sade Jenkins.

"Ja, jag hade en hård dust, så hård, som hade det varit mina egna pengar, ty jag afskyr att blifva "uppskörtad". Jag fick alltsammans för tre pund och sex pence, efter en längre tvist om de sex pence."

"På min ära," sade Jenkins, då han mottog hvad han fick tillbaka på tiopundsnoten, "jag tillstår att ni gjort både mig och eder rätt och skäl. Nu är allting i ordning," tillade han, under det han münstrade Nicholas från topp till tå, "med undantag af händerne, ni måste hafva ett par handskar."

De gingo ned till Fleet street, och då de kommo till den närmaste handskmakaren räckte Jenkins åter en fempundsnot och bad honom gå in och köpa ett par handskar.

"Vore det icke bättre om jag fick silfver," sade Nicholas, "de torde möjligen icke kunna vexla."

"Kanske ni vill hafva godheten att försöka," sade Jenkins och gick bort åt Bridge street.

"Bra," tänkte Nicholas, "skall detta fortfarande, så låter han visst äfven köpa mig en skjorta."

Nicholas tog fel. Mr Jenkins syntes nu fullkomligt tillfredsställd. De gingo nu mot öster tills de kommo i grannskapet af White Chapel; här vek han af in på en trång gata som bestod af ett dussin hus. Utanför det största af dessa stannade han, framtog en nyckel ur fickan och öppnade porten.

"Jag hoppas middagen är färdig," sade han.

Detta var det första ord som han yttrade under vägen från Bridge street.

"Det hoppas äfven jag," svarade Nicholas glad, "ty jag är hungrig som en varg."

De passerade genom en trång, mörk gång. Jenkins stängde igen porten efter dem.

"Hitåt," sade Jenkins och gick uppföre en mängd trappsteg, hvilka Nicholas högst otydligt kunde skönja, och på hvilka han snafvade mera än en gång under det han följde sin ledsagare. Då de kommit till det första ställe der trappan krökte sig, öppnade Jenkins dörren till ett temligen stort rum, hvars möblemang var märkvärdigt för dess enkelhet. Det utgjordes hufvudsakligen af ett stort furubord, som intog midten af rummet, samt af fyra å fem trästolar. I ett hörn vid kaminen stod en massiv möbel med en mängd lädor, ofvanpå hvilken åtskilliga besynnerliga verktyg lägo.

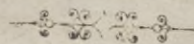
"Jag hoppas middagen är färdig," upprepade Jenkins, under det han gick bort till den massiva möbelen, utdrog en af lädorne och nedlade något deruti, som han tog ur sina fickor. "Men, det är sant," återtog han, under det han fortfor att tömma sina fickor, med ryggen vänd mot Nicholas, "det är sant, det har ännu icke fallit mig in att fråga efter edert namn."

"Nicholas Dunks."

"Nicholas Dunks, ah! det var ett lustigt namn; och af hvad stånd och yrke?"

"Skraddare."

(Forts.)

EN BEICK IN I FRAMTIDEN.

GODA HOPPS-UDDEN.

Om spådomar.

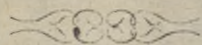
Människans medfödda böjelse till det öfversinnliga och underbara, har visat sig under alla historiens tidevarf, ända från hexan i Endor till Cagliostro och Svedenborg samt våra dagars kort- och kaffepropheter. Allt begagnades för att smickra denna medfödda instinkt och småningom uppkommo sålunda orakler, astrologi, drömtydningar och mera sådant, som eger rum ännu i vårt s. k. upplysta och fördomsfria tidevarf. Att uppträda mot dylika be- drägerier tillkom visserligen staten, och sedan kristendomens införande, utfärdades verkligen flera förordningar deremot, men hvilka endast tjena de till att göra det onda ännu värre, och som vanligt förderfvades äfven här allt af påfveväldet, som i stället för att visa saken sådan den verkligen var, tillskref den vara ett djefvulens verk samt erhöi derigenom ett medel att undanskaffa alla för påfveväldet farliga personer. Hvad inquisitionen var för Spanien, utgjorde hexprocesserna för Tyskland. Båda hade samma grundval och samma ändamål och de tyska inquisitorernas förfarande var åtminstone lika grymt och blodigt som de spanskas. Påfven Innocentius VIII utfärdade en bulla, daterad den 5 December 1484, med hvilken han hade för afsigt att genom införandet af hexprocesser och inquisitionsdomstolar underkufva Tyskland. Han säger deri att han från Mainz, Trier, Cöln och Salzburg erhållit den beklagliga underrättelse att många öfvergifvit den katholska tron, derigenom att de förbundit sig med djefvulen och sålunda äro i sländ att utföra trolldom. Han utnämnde derföre tvenne inquisitorer med fullmakt att till lif och egendom straffa sådana personer. En serskilt lagbok, kallad hexhammeren, utarbetades. Denna bok är ett sammelsurium af menniskohat, elakhet, lyckleri, dumbet och okunnighet.

Fastän hexprocesserna för längesedan upphört, fortfar dock ännu här och der tron på trolldom och profetior. Vanligt folk går hela dagen ut och in i profetissans hus, men de förnäma deremot endast efter solens nedgång. Alla veta att de köpa lögn, och dock betala de gerna hvad den kostar. De vanliga varorna i markn den är förutsägelse om fästman eller fästmö, hvem som stulit det eller det, och huravida man vinner sin process, men isynnerhet huravida man kommer att blifva rik och lycklig. Är spåmannen rätt klok, så skingrar han alla de mörka molnen på sina kunders pannor, lofvar den unga flickan en älskare och ynglingen en älskarinna, samt

tröstar på bästa sätt den unga frun, som bra gerna vill veta om icke hennes gamla, tråkiga man snart skall dö.

De förnämsta spådomsarterna äro följande: *Pyromanti* eller konsten att spå af eldsken, blixtrålar och lyktgubbar. En gren deraf är *Daphnomanti*, förmedelst hvilken man genom sprakandet af en i elden inkastad lagergren kan förutsäga framtidens tilldragelser. *Aeromanti*, som har luften, fåglarnes flygt, vindarne, ljudet och luftphenomenerna till föremål. *Hydromanti*, i hvilken vidskepelsen studerar vattnets förändringar. *Lecanomanti*, en gren af den förra, hvarvid man insänkte metallplåtar i vatten. *Geomanti* forskar i jorden, dess hålör, grottor, remnor o. s. v. samt betraktar jordbäfningar. Enligt *Alektryomanti* slutar man af tupparnes olika galande till framtiden. *Chiromanti* förutsäger den af vecken och linierna uti handen. Men sådana finnas äfven hos mullvaden och nyfödda barn, af hvilka många dö vid födelsen, oaktadt de hafva handlinier som, enligt chiromanti, utvisa en lång le nad. *Physiognomiken* inskränker sig för närvarande blott till betraktande af ansigtsdragen. *Oneiromanti* förutsäger framtiden af drömmar. *Onomanti* visar den genom att addera antalet bokstäfver i personens namn till veckodagens och månadens ordningsnummer. *Rhabdomanti* lär att medelst slagruta upptäcka ädla metaller i jorden. Genom *Coscinomanti* upptäcktes tjuftvar, med tillhjelp af säll. Uti våra dagar är spådom i kaffe ganska allmän. Formerar nemligen kaffe-sumpen långa oafbrutna linier, så skall detta vara ett lyckosamt tecken, men ojemma och korta linier antyda en förestående olycka. En cirkel betecknar lång lefnad; ett träd med många grenar, lofvar många barn; en dubbel ring: snar förlofning; en krona: ära och anseende; en penningpung kan egentligen betyda hvad som helst, o. s. v.

Den säkraste af alla profetior är *eskamotagen* eller profeterandet af händelser kert efter det de nyss inträffat, utan att ännu hafva blifvit kända.

Goda Hopps-Udden.

Det var år 1486. Portugals maria beherrskade Medelhafvet, och endast Venedig och Genua delade världshandeln med nämnda rike. Lusitanien hade öppnat sig en äro-

full bana. Under Henrik, sjöfararen (död 1460) hade efter den lysande segren vid Ceuta, geografin blifvit riktad med upptäckten af de länder som sträcka sig från Cap Nunez eller Nun till Cap Guardafui, en oberäkneligt stor vinst, hvilken sedermera hade till följd en noggrannare kännedom om Ostindien. Konung Johan den andre satt då på thronen i Lissabon. Icke nöjd med upptäckterna i den verkliga, materiella världen, förirrade sig den mäktiges önsknings i fantasiens och sagornas regioner. Det 15:de århundradets skickligaste och mest djerfva sjöman, Bartholomeo Diaz, erhöi af honom befallning att, med tvenne små fartyg, segla längs Afrikas kuster för att upptäcka ett underbart sagoland. Den 13 Aug. gick Diaz, åtföljd af 34 tappra män, bland hvilka äfven hans broder befann sig, till sjöss. Ovanligt gynnande vindar förde honom snart 120 mil längre söderut, än någon af hans föregångare, nemligen ända till Sierra Parada, vid 25° 50' sydlig lat. Sedan han, genom uppsättandet af ett kors med Portugals vapen, tagit landet i besittning, lyftade han ankar, och fortfor att segla söderut. Slutligen öfverfölls han af en storm, som dref honom in i en bugt, hvilken han kallade "dos Vagueras", emedan han på stranden varseblef flera kjordar med sina herdor. Han befann sig då 40 mil från Cap, och hade, utan att ana det, seglat omkring södra delen af Arika. Fortsättande sin färd åt öster, ankrade han då och då, samt sände negrer i land för att väcka de inföddas uppmärksamhet. Med allahanda köpmansvaror och leksaker skulle de öppna en bytshandel och derunder söka tillfälle att inhemta underrättelser om det fabelaktiga "Johannes-riket". Men kust-invånarne voro alltför vilda, för att inlåta sig i handel med de hvita fremlingarne, och alla efterforskningar blefvo derföre fruktlösa. Seglande ännu längre mot öster anlände fartygen till de små, i Lagoa-bajen belägna öar, hvarest likaledes kors upprestes.

Lifsmedlen voro förtärda. Det af Diaz broder kommenderade proviant-fartyget hade kommit ur sigte, och en förfärlig orkan rasade öfver den obekanta vattenöknen. Då fordrade manskapet under hotelser att man skulle återvända till hemmet. Endast med svårighet lyckades det den djerfve mannen att förmå sina följeslagare till att fortsätta resan ännu 25 mil. Man styrde då till utloppet af en flod, som de resande kallade Rio de Infante, men hvilken nu benämnes den stora fiskfloden, och vände sedan om. Plötsligen, under stormornes brus, och nästan uppgifvande allt hopp om

räddning från skeppsbrott, sågo sig de sjöfarande midtför den efterlängtdade Goda Hopps-udden, och såsom genom ett underverk inkommo de uti den skyddande hamnen. Sedan de, knäfallande, hemburit den allsmåttige räddaren sin tacksamhet, var deras första göromål att uppresa ett kors åt den helige Philip. Detta är historien om Goda Hopps-uddens upptäckt. Härvid är dock att märka det förenämde proviant-skepp befann sig der sedan trenne dagar förut, men af dess manskap hade endast fyra personer räddat lifvet och alla de öfriga blifvit mördade af misstroende negrer. Sedan Diaz bestämt den geografiska belägenheten af den upptäckta udden samt noga kartlagt kustens konturer, återvände han på vägen till hemmet, under sina följeslagares glada jubelsånger. Den 17:de Okt. anlände han med sina nästan redlösa fartyg till Lissabon, hvarest han för konungen skildrade de förfärliga stormar, mot hvilka han haft att kämpa vid Afrikas yttersta udde, och benämnde den dertill "Stormarnes udde". Men konungen, hvars vilja var lag, kallade den "Det goda hoppets udde". Den utmärkte sjömannen Diaz omkom på en ny färd, just i närheten af denna udde, som han sjelf några år förut upptäckt.

Portugiserna bekymrade sig föga om värdet af denna upptäckt. År 1500 afskickade den brasilianske vice-konungen Franzesko da Almeida några personer till denna udde för att der köpa hornboskap. Men då infodningarna icke ville inlåta sig i handel med de hvita, gick han sjelf i land, och blef då dödad genom en förgiftad pil. För att hämnas detta, landade trenne år sedan ett antal portugiser, medförande en ofantlig, med ett stort antal kulor laddad kanon, hvilken de öfverlemnade såsom skänk till de infodde. Då denne kanon affyrades, förorsakade den ett förfärligt nederlag bland de med krutets kraft helt och hållet obekanta afrikanerna. År 1592 besöktes udden af engelsmän under amiral Raymond och år 1600 af några skepp, tillhörande det holländskt-ostindiska kompaniet.

(Forts.)

Småningom.

Småningom när man slutet på allt, säger ett gammalt ordspråk, och med tiden få vi upplefva mångahanda tilldragelser, fastän just icke alltid sådana som vi önska.

Småningom blir barnet större; dess för-

nuft utvecklas, passionerna komma och intaga platsen för barndomens lekar; snart förjagas ungdomens illusioner af ärgirigheten och önskan att komma fram i världen; sedan komma sorger och bekymmer, som förjaga glädjen, derefter de hvita håren, som dämpa kärleksruset, men icke alltid medföra förstånd. Derefter komma svagheter och sjukdomar, samt ålderdomen, som blott har minnen, och slutligen döden, hvilken alltid står i bakgrunden. Allt detta inträffar blott *småningom*.

Det är *småningom* som den driftige och arbetsamme mannen blir förmögen eller rik; han vågar inga dristiga spekulationer, som kunna ruinera hans grannar; men han eftersträfvat efterhand en lycklig sjelfständighet. Och den förmögenhet som förvärfvas *småningom* är alltid mera solid än den, som en lyckträff framkallat.

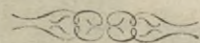
Småningom ser slösaren deremot sin förmögenhet minskas; *småningom* nedsjunker den late i elände och *småningom* ser den ruinerade mannen sig öfvergifven af sina vänner och af dem, som han förut bevisat tjänster.

Småningom förderfvar dåligt sällskap det bästa hjerta, liksom utsäffningar vid bordet förderfva den bästa mage. *Småningom* för svagheten till lasten; man antager deras vanor, med hvilka man umgås; är det en dålig människa, så skall hennes sofismer slutligen förföra dig, och hennes exempel skall draga dig med sig. Du skall lo åt det, som fordom bragte dig att rodna och du skall, utan bättring, nedsjunka i afgrunden, om du *småningom* låter förföra dig.

Småningom bemaktigar sig kärleken ett hjerta, som svurit att motsi densamma. Hören mig, J unga flickor! En filfig älskare uppbjuder alla medel för att besegra eder likgiltighet. Ömma blickar, handtryckningar, försäkringar om trohet, allt skall han använda för att öfvervinna eder. I fall j ännu gören motstånd, skall han förändra sin plan; han skall synas bedröfvad och melankolisk; han skall låtsa som han kvädes af suckar. J skolen tro eder icke gifva akt derpå, men *småningom* börjar han intressera eder; J skolen å er sida blifva tankfulla, oroliga; J sucken i hemlighet och eder älskare börjar att hysa förhoppningar. *Småningom* erhåller han ett litet ynnestbevis, derefter en bekännelse, en kyss, slutligen edert hjerta, ja allt, fastän J blott låtit honom få det *småningom*.

Man aktar sig för de händelser, som plötsligen kunna inträffa under lifvets lopp, men man märker icke de revolutioner som utveckla sig *småningom*. Låtom oss vara

sparsamme med våra nöjen, så framt vi icke vilja att de *småningom* skola ruinera vår helsa. Låtom oss *småningom* bortgifva vår vänskap, så skole vi icke så ofta blifva bedragne och, hvad kärleken beträffar, så låtom oss gifva företrädet åt den lycka, som vi blott *småningom* erhålla.

Kaleidoskop.

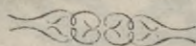
En betjentpojke hos en officer bar en morgon in till sin herre ett par stöflar, hvaraf den ena hade långt och den andra kort skaft. "Hvad fan tänker du på? Det är ju ett omaka par stöflar!" — "Ja, det vete englarne, herr löjtnant," svarade pojken helt lugnt; "jag har också undrat derpå. Men det befängdaste af allt är, att ett par alldeles dylika stå ännu derute."

Vanans makt. Någon fick det infallet att vid en bal ställa sig i tamburen och räkna de herrar, som, innan de inträdde i salongen, togo sig i håret och genomföret det med fingrarna. Resultatet af denna i sitt slag egna forskning blef, att af 30 herrar hafva 29 denna löfliga vana. De som hade minsta håret tummade det mest.

Den oflidne professor K. sade en gång i sina föreläsningar öfver matematiken: "Då Pythagoras uppfunnit sina berömda löro-satser, var han deröfver så glad att han lofvade gudarne en hekalomb (hundra oxar). — Derigenom låter det förklara sig hvarför ännu i dag oxarne darra, då någon ny uppfinning göres."

"Gud Hjelp!" sade en gosse till sin farbror. — "Dumma pojke, det var icke nysning, det var min gamla hosta." — "Så må Gud då låta bli att hjälpa er, kära farbror."

Stark distraktion. Ett nordamerikanskt blad omtalar en man, som var så distrahit, att han, då han om aftonen skulle lägga sig i distraktion lade sin hund i sängen och sparkade sig sjelf ned för trapporna. Misstaget blef först ömsesidigt upptäckt, då manne skulle börja skälla och hunden försökte att tala i sömnen.

Fyssileringen af fångarne i kvarteret "du Temple" i Paris, d. 5 Dec. 1851.

Physiognomiskt problem.

Vi meddela här trenne intressanta profiler, tecknade efter naturen. Tvenne af originalerna äro i ett visst hänseende extrema karakterer, under det att en af dem vandrar medelvägen. Hvilket hänseende eller hvilken riktning menas här? Hvilka äro de båda extremerna? Och hvem af de trenne är det som vandrar medelvägen.